

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Problemata Evangelica Ut plurimum Emblematis
Coronata. Sive Quæstiones Curiosæ In singula Evangelia
Dominicarum Totius Anni**

Hartung, Philipp von

Egræ, 1689

Problema XL. Cur tertiam feminis sui partem perire sinat cœlestis Agricola.
Dominica Sexagesimæ. Exiit, qui seminat seminare semen suum. Lucæ 8.
v. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76102)

diligitur; de novissima Beniamini tribu Saul est, & in Protoregem Israelis inungitur; novissimus inter fratres David est, & ad sceptrum elevatur; novissimus Davidis filius Salomon est, & regni hæres duodecimo ætatis anno declaratur; novissimus Apostolorum Paulus est, & plus omnibus laborando meretur. novissima in Apostolorum confessu in monte Sion MARIA

Virgo est, & parem non habet, nè primis quidem ex ordinibus Angelorum. Novissimus virorum MARIE Filius est, & hic principium & finis, princeps Regum terræ, primogenitus omnis creaturæ, ex quo
disce: *primus ut sis, novissimus esto.*

Coloss. 1.
v. 15.

PROBLEMA XL.

Cur tertiam feminis sui partem perire sinat celestis Agricola,

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Exiit, qui seminat seminare semen suum.
Lucæ 8. v. 5.

S. I.
Brevicula
parabolæ
expositio.

Emerarius sit, qui aliter evangelicam explicare præsumat parabolam, quàm celestis ipsemet Magister exposuerit. *Cavendum est, monet in c. 15. Matthæi Hieronymus, nè vel aliud vel plus velimus intelligere, quàm ab ipso expositum est.* Seminator Christus est ut Beda docuit: *Seminatorem istum nullum meliùs quàm Filium DEI intelligere possumus, qui de sinu Patris egressus est.* Seminavit ab orbe condito in cordibus hominum semen suum, dum lumen illis naturale indidit ad dignoscenda vera à falsis, æterna à caducis, utilia à noxiis, nec cessat hac & omni horâ per inspirationes internas, monita externa,

per leges ecclesiasticas & civiles, per beneficia & flagella seminare semen bonum doctrinæ suæ, quæ nos declinare à malo, & bonum jubet operari. Exiit hic Seminator, unde quæso & quò? *unde exiit* (quærit S. Chrysostomus homil. 45. in Matth.) *qui ubique præsens est? qui omnia replet? aut qualiter nam exiit? certè non loco sed habitudine, atque Incarnationis dispensatione propinquior nobis factus.* Seminavit Filius (inquit D. Bernardus) ipse est enim, qui exiit seminare semen suum. Pater non exiit, sed Filius à Patre processit & venit in mundum, ut qui priùs erat cogitatio pacis in corde Patris, fieret & ipse pax nostra in utero Matris. Exiit quodammodo ex seipso, dum urgente vi amoris in

Bern. serm.
de S. Benedict.

H h

ama-

amatum transit, amantis enim anima, inquit ex Aristotele Publius Mimus, in alieno corpore vivit. Exiit non expectans, dum vocaretur, sed ultro gratiarum suarum semina in corda nostra jecit, ut se quàm maximè paratum in salutem nostram declararet. Semen suum vocat, qui hoc solum suum reputat, quod aliis donat. Suum vocat non tantùm ut differentiam inter suam & Philosophorum ac Prophetarum doctrinam indicet, qui non suum sed aliunde acceptum (omne enim donum perfectum de sursum est descendens à patre luminum) seminârunt verbum, sed etiam ut admireris Verbi pretium, quod in salutem nostram prodigere non dubitat: certè tam pretiosum hoc semen est, ut si Doctore Angelico credimus, minimum ejus granulum toti præponderet universo, tam pretiosum hoc semen est, ut non minori reverentiâ dignum, si fides Augustino, quàm Sacrosancta Eucharistia; tam pretiosum hoc semen est, ut pro eo suam ipse ponat animam & impendat vitam. Tam pretiosum hoc semen est, quàm sit ipsemet Seminator, ipse enim est Verbum Dei. Verùm si semen tanti est pretii, cur in terram deviam, lapideam, spinosam projicitur, ubi perire necesse est? O Sancte Prodigè (exclamo cum Chryologo) cur semen tam pretiosum continuò prodigis, cur impensis & labori non parcis, cur infaustam terram maledicto non feris & deseris? qui habet aures audiendi causam prodigè sparsi feminis audiat, & hoc ipsum divini verbi semen non prodigat.

S. 2.
Causa prima, quia nullius salus de speranda.

Problema à me hodie propositum, cur Seminator cœlestis tres feminis sui partes eò jecerit, ubi fructum non afferendum prænorat, pridem expendit resolvitque D. Chryostomus homil. 45. in Matth.

quomodo credendum est in vepribus & in lapide & in via prudentem hominem seminare? in agris certè & in seminibus quæ terræ mandantur, stultè factum videretur: in animis autem atque doctrina probè atque laudabiter possibile enim est, ut lapis in terram fertilem convertatur, & ut via non conculcetur, sed in uberes agros traducta nec vepres emittat & semina forveat. Est homo ager quidam voluntarius, qui virtute jacti feminis ex terra sterili in fœcundam, ex spinosa in amœnam, ex petrosa in mollissimam potest transmutari; potens enim est DEUS de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ. Ager devius fuit Saulus & Latio JESU conrucifixus, quorum utrumque Sator cœlestis projecto gratiæ semine fecit esse frugi, illum quidem in agro Damasceno prostratum & quasi conculcatum reducens in viam, hunc verò in Golgothæo monte Crucis suæ umbrâ in lucem gratiæ adducens, dignos reddidit ambos, ut & latio eâ adhuc die esset in paradiso, & Paulus in tertium raperetur cœlum, facti ambo tanquam agrî pleni, quibus Dominus benedixit. Ager petrosus fuit Thomas, & tamen beneficio divini feminis in terram mollissimam mutatus est. Ager plenus spinarum fuit Matthæus & Zachæus, Magdalena & Samaritana, & tamen in terram mundissimam abière, de qua Ezechiel c. 36. v. 35. terra illa inculta, facta est, ut hortus voluptatis. Nimirum ut D. Augustinus l. 1. de Civit. c. 11. monuit, nullus adeò iniquus est, cui salus sit omnino desperanda. Non desperavit de Salute Herodis Joannes Baptista, et si sciret senticetum esse voluptatum, petram scandali, viam regiam dæmoniorum. Non desperavit de salute Annæ & Caiaphæ & quotquot erant de genere sacerdotali Petrus, ad quos ferventissimi

missimam habuit exegesis Act. 4. à v. 9. Non desperavit de salute Felicis præsidis Paulus, cujus conversionem potentissimis de justitia & castitate & judicio futuro disputationibus urgebat Act. 24. v. 25. non desperat unquam de perversione & ruina justi diabolus, cur nos diabolo magis pusillanimes de conversione & salute peccatoris desperaremus? *truculentissima certè bestia* inquit de dæmone Chrysostomus homil. 10. in Matth.) *nunquam solet desperare victoriam, nunquam nostram desperat perditionem.* vicissim ergo & nos nunquam peccatoris desperemus salutem, ex Zizanio potest fieri triticum, ex agrò sterili fœcundus, ex petra mollis gleba, ex senticeto hortus voluptatis. Laudat Lupum Episcopum Sidonius Apollinaris, quòd animo ceciderit nunquam, cum casus suorum cerneret, quin potiùs secuturae spe pœnitentiæ omnem convertendis iisdem operam impenderit. *Nosti, ut apparet, ex adversa acie sauciatos Dux veterane colligere, & peritissimus Tubicen ad Christum à peccatis receptui canere, & Evangelici Pastoris exemplo non amplius letaris, si permaneant sani, quàm si non permaneant desperati.* Ita Sidonius Apollinaris l. 6. ep. 1. ad S. Lupum Episcopum Trevis.

§. 3.
Lapsus in scelera est aliquando effectus divinæ prædestinationis.

S. Greg. 1.
21. moral.
c. 26.

Quid? quòd ipse Sator cœlestis permittat terram priùs frugiferam sterilefcere, lapidescere, senticescere, volo dicere, permittit electum in gravissima prolabi scelera, ut exinde sanior, sapientior ac sanctior refurgat atque ex ipsis sceleribus proficiat ad virtutem & salutem, est enim inter prædestinationis divinæ, ut Scholæ loquuntur, effectus permissio lapsuum in peccata. *Discertus quisque* inquit D. Gregorius, *ex eo quòd malè egisse se intelligit, ad distractionis regulam artius se reducit,*

Et inde altius ad justitiam proficit, unde ad tempus à justitia decidisse videbatur, quia nonnunquam etiam culpa fortium, occasio virtutis fit.

Fortissimus Samson prodigiosam illam fortitudinem suam capillis adscripsit: *ferrum nunquam ascendit super caput meum, quia Nazareus, id est consecratus DEo sum de utero Matris meæ* Jud. 16. v. 17. cur donum fortitudinis capillis DEus illigavit, & non potiùs lacertis brachiorum vel certè digitis manuum inseruit? *David certè acceptam à DEo fortitudinem in manibus reponit: qui docet manus meas ad prælium & digitos meos ad bellum.* non ità Samson, sed totam in cæsarie numerat fortitudinem: *ferrum nunquam ascendit super caput meum, idcirco nec hostile ferrum subiget corpus meum.* Habent hoc capilli singulare, quod à vulnere vegetiores crescant, digitus verò aut manus si amputetur, non crescit ampliùs, ut meritò abscissæ cæsariæ id quod viti putatæ adscripseris: *ex vulnere crescit, manui verò: sub vulnere perit.* Maluit itaque capillis DEus suam addicere gratiam quàm brachio, quia caput rasum solidiores ac pulciores progerminat crines, docens nullà vi fieri posse, inquit Baëza, ut fationes divinæ etiam post lethale vulnus, non iterum crescant. Allusit huc D. Petrus Dam. opusc. 7. c. 23. *Philistæi crimes Samson potuere radere sed non evellere; quia & iniqui spiritus licet charismata Spiritûs Sancti à te ad tempus excluderint, non prævalent divinæ reconciliationis remedium irremediabiliter abnegare.* Sinite agrum sterilefcere, nec tamen ideo desperate de fructu, reddetur enim si cœlestis Sator voluerit, à sterilitate fœcundior. Et nunquid Samson ipse post capillorum jacturam, post virium enervationem, post oculorum

Figura prima Samson

Pf.

Bacz. to. 3.
l. 10. c. 24.
§. 2.

effossionem, post servitutem lapsúmque turpissimum surrexit fortior, ac hostibus præclarâ ultione graviolem stragem moriens intulit, quàm unquam vivus patrârat? Eleganter de Samsone Bacchiarius epist. de recip. lapsis: *Samsonem cum in perniciem sui mulieris blandimenta vicissent, postmodum in fine obitu sui majorem inimicorum exercitum prostravisse, quàm antea quando Nazareus, id est, immaculatus reperitur.* Sensato ænigmate plena sunt illa Ecclesiastici verba: *melior est iniquitas viri quàm mulier benefaciens.* potestne iniquitas esse bona? imò melior virtute ipsâ? & cui bona? in se nunquam bona, aliquando tamen bona viro sapienti & fidei dicitur iniquitas, sicut bona est sectio vitibus, morsus lupinus equo, cicatrix militi strenuo, nimirum cum qui prolapsus est, fortior exurgit & virilibus facinoribus pristina compensat flagitia, *melior est iniquitas viri quàm mulier benefaciens,* quia sanctior redditur justus post lapsum, quàm innocens tepidus in quotidianis ordinariæ pietatis operibus perdurans.

Ecclesiasticus. 42.

Figura Secunda
Moyſes.

Exod. 32. v.

Memorabili figurâ veritatem hanc in Moyſe expressam video. Redierat is ex monte *portans duas tabulas testimonii in manu sua scriptas ex utraque parte,* cum ecce populum vitulari & turpissimo idolomania scelere contaminari videt, nec se continet, quin utramque tabulam abjiciat, confringat, & pro nova lege oraturus DEum, repetat montem. Rediit, quadraginta dies ieiunus oravit, novas tabulas obtinuit, quas cum referret, cornutus apparuit: *ignorabat, quòd cornuta esse facies sua* Exod. 34. v. 29. in hebraico est: *non sciebat quòd radians esset facies ejus;* in Chaldaeo: *Moyſes autem nesciebat, quòd multiplicatus esset splendor vultus sui.* Non

radiat Moyſi facies, cum primâ vice de monte venit, sed postquam tabulas confringit, contractasque restaurat. *cum prioribus tabulis facies Moyſis non refulsit, sed acceptione tabularum posteriorum splendida facta est* inquit Rupertus l. 5. in Joan. Sic in justis accidit, si quando divinæ legis tabulas frangunt, post legifragium enim & seriam pœnitentiam illustriores virtutum radios emittunt.

Ex nigredine splendorem ac pulcritudinem suam commendat Sponsa: *Nigra sum sed formosa* Cant. 1. v. 5. nigra à peccato, formosa à pœnitentia, imò formosior post pœnitentiam quàm ante peccatum. Applicat hæc Salomonis verba Paraphraſtes Chaldaeus idolomanico populo, qui post peractam pœnitentiam majoribus à DEO splendoribus exornatus est: *quando Israelitæ fecerunt vitulum, denigrata sunt facies eorum & quando egerunt pœnitentiam, & dimissum eis fuit peccatum, multiplicatus fuit splendor gloriæ vultus eorum, sicut vultus Angelorum.* Nigrescunt quidem sponsæ Christi, cum peccati maculam contrahunt, verum ubi pœnitentiæ lacrymis eandem diluerunt, longè majorem contrahunt formositatem. non Angelo, non innocenti homini sed peccatrici animæ dictum est: *specie tuâ & pulcritudine tuâ intende prosperè, procede & regna.* ita enim psalmi verba D. Laurentius Novariensis homil. de elemosyn. exponit: tibi hoc dicit, qui criminibus cedis, ad te loquitur, qui criminibus vinceres. *Flora compunctus, ut possis recipere speciem cordis & pulcritudinem corporis.* Ex fericis lappulis quas *muscas pulcritudinis* vocant, pulcritudinem suam augere amant nostrates domicellæ: ex præteritis peccatis multo dolore deletis, splendores exaugent suos animæ peccatrices.

Figura 3.
Israelitæ i-
dololatæ

Pl. 44. v. 5.

Non

Figura 4.
Ninive.

Non unam animulam sed civitatem integram accipiamus Niniven, cujus salus deplorata poterat videri, cum decretoria promulgata jam fuerit sententia: *adhuc quadraginta dies & Ninive subvertetur.*

Joan. 3. v. 8.

Audiunt sententiam Ninivitæ: nec tamen desperant, sed quasi perbellè callerent illam sententiam quam multis post seculis Cyprianus protulit: in eodem articulo temporis, cum jam anima festinat ad exitum, & egrediens ad labia spirantis emerferit, pœnitentiam clementissimi DEi benignitas non aspernatur: nec serum est quod verum; & quæcunque necessitas cogat ad pœnitentiam, nec quantitas criminis, nec brevitastemporis, nec horæ extremitas, nec vitæ enormitas, si vera contritio, si pura fuerit voluptatum mutatio, excludit à venia. quasi inquam calluissent hanc solatii plenam sententiam, ad saccos & cineres præeunte Sardanapalo Rege recurrunt: *operiantur saccis homines & jumenta, & clamant ad DEum in fortitudine. quis scit si convertatur & ignoscat DEUS.* dubiam ponit Rex veniam, ut ad acerbiores incitet pœnitentiam: *ideo ambigüe profert,* inquit Remigius in glossa, *ut dubii de salute fortius agant pœnitentiam.* Et verò egere tam feliciter, ut non modò imminentem cladem averterint, sed longè ampliori felicitate, splendoribus ac triumphis quàm unquam antea, à propitio Numine fuerint donati. En ut nullius desperanda salus! en ut ager sterilis & petrarum spinarumque plenus in feracissima convertatur jugera! en cur in scelera DEus homines labi permittat, ut dubii de salute fortius agant pœnitentiam.

Jon. 3. v. 8.

Ninivitis Jonas accedit, qui & ipse adnumerari pœnitentibus suoque nos docere potest exemplo, priorem lapsum velocioris cursu

Figura 5.
Jonas.

esse calcar & incentivum. ceciderat Jonas DEO refractarius, usque in ceti ventrem, ex quo cum respirasset, surrexit & abiit in Niniven non testudineo gressu sed aquilino pœne volatu cœpit introire civitatem itinere unius diei. cur tam festinanter ò Jona? quin prius te siccas post balneum, reficis post jejunium, respiras post naufragium? Erat Ninive tantæ magnitudinis, ut vix trium itinere dierum circuiretur, at Jonas memor præcepti & prioris naufragii *iter trium dierum*, ait Hieronymus, *festinatione unius diei complet.* Nimirum subitus fervor longum vincit teporem, & lapsus anterior posteriorem stimulat cursum.

Ex hoc quòd justus cadit, inquit Doctor Angelicus, resurgit cautior & humilior. nuper in Hispania nobilis ostentationis gratiâ equum agitabat in foro, sed ab equo in cloacam projectus, ex cœno surrexit & in cœnobium se proripuit risurus mundum, à quo irridebatur. Equitabat David insolenter, sed in lutum fœcis cecidit, cujus tamen pedes supra petram DEus statuit & immisit in os ejus canticum novum. ecce quis inde fructus etiam in alios: *videbunt multi & timebunt*, nè cadant, *& sperabunt in Domino* si ceciderunt.

Figura 6.
David.

Balteum Regum dissolvit, inquit de justis Job, quos *Regum* titulo compellat, balteum Regum dissolvit, quando in his (verba sunt Magni Gregorii) qui bene regere sua membra videbantur, propter elationis culpam, castitatis cingulum destruit. ita balteum Regis Davidis, balteum Augustini, balteum Jacobi eremitæ & sexcentorum dissolvit, ut dissolutos ad arctiorem salutis semitam & solidius continentiæ cingulum induceret. Audiamus quid Augustinus dicat: *audeo dicere super*

Pl. 39. v. 4.

Job. 12.
v. 18.

S. August. 1. 4. civit. 13.

Hh 3

per.

perbis esse utile cadere in aliquod apertum manifestumque peccatum.

Figura 7.
Arca fœderis.

Denique nē longior sim, figuram iusti lapsi elegantissimam in Arca fœderis aspicio, quæ ut habetur 1. Reg. 4. & 5. capta à Philistæis anno M. 2939. ante Christum III4. inque triumphum circumducta & primario Dagonis fano, (Veneris erat statua superiore parte feminam, inferiore piscem referentis, velut Siren pingi solet: illata majorem stragem inter Philistæos edidit, majorique cum gloria in Silo (civitas erat in altissimo monte octo milliaribus Italicis Solymis distita) deducta & triumphali pompâ fuit celebrata, quàm si nunquam capta fuisset. pessimis enim ulceribus percussis Philistæi & pestilentia famæque consumpti poenas quidem temeritati, gloriam verò DEo vivo & vero dederunt. Capitur à dæmonibus subinde animula electa, & in fanum Veneris inducitur, verum ubi captiva anima in se redit, per insolentes & generosas mortificationes detruncat Venerem, confundit dæmonem & jejuniis ac poenitentis, quæ sunt diabolo instar famis & pestis, totum pessumdat infernum.

§. 4.
Altera causa, ut liberalitatem suam & curam salutis nostræ ostendat.

Patet ex his omnibus nullius desperandam salutem, nec rationalis ullius agri, ut ut sterilis sit, culturam negligendam esse, sapienterque proinde à divino Agricola semen in terram sterilem, petrosam & spinosam dispergi, cum spes esse possit divini virtute seminis sterilem in fœcundam commutatum iri. At maneat nihilominus vitio suo semper ager aridus & spinarum petrarumque plenus, prævideatque indubitatè hoc Agricola, semen nihilominus jacit, ut liberalitati suæ non desit, nec inter agrum & agrum, personam & personam discernere videatur. Ratio hæc iterum Chrysoctomi est italoquentis hom. cit. quemad-

modum agricola seminans nō discernit campum, ut in altera parte seminet, in altera verò minimè, sed ubique projicit semina, eodem modo Salvator noster non divitem, non pauperem, non ingeniosum aut rudem discernit, sed in omnibus, quamvis non ignoret futurum exitum, pietatis doctrinam commendat. Sic certè licebit ei dicere: quid oportuit me facere, nec feci? hætenus orator aureus.

Sicut Pater cœlestis solem suum oriri facit super bonos & malos, ut boni evadant meliores, mali verò divinis beneficiis emollescant, ita & Filius ac Sator divinus semen suum in bonos & malos spargit, ut omnibus innotescat divina clementia & profusa in omnes liberalitas. De fluvio, qui paradysum irrigabat, ita scribit sacer Genealogus: *fluvius egrediebatur de loco voluptatis ad irrigandum paradysum, qui inde dividebatur in quatuor capita Gen. 2. v. 10.* in quatuor fluvios fons paradysi dividebatur, quorum primus Phison dictus terram Hevilath inter Syriam & Palæstinam sitam irrigat; alter Gehon Æthiopiam & Ægyptum fœcundat; tertius Tigris Assyrios inundat; quartus Euphrates terram promissionis alluit. decuisset fortasse ut paradysi aquæ solam promissionis terram irrigarent, at vix alluunt eandem, idolomanicas potius gentes & juratos electi populi hostes fovent, ut summam DEi benignitatem exprimant, qui inimicos præ amicis cumulat felicitate & gloria; & plus seminis in terram indignam quàm aptam projicit, ut quàm cordi illi sit salus nostra, manifestet.

Tanti salutem nostram Christus facit, ut vocet eam Omnia: *omnia mihi tradita sunt*, non cœli & terra & elementa intelligenda sunt inquit Hieronymus, sed hi qui per Filium accessum habent ad Patrem. pluris ille salutem nostram; quàm suam

§. 5.
Quantam Salutis nostræ curam Christus gerat.

suam æstimat Majestatem, perquam ingeniosè id David expressit Pf. 50. *quoniam si voluisses sacrificium dedissem utique: holocaustis nõ delectaberis. Sacrificium DEO Spiritus contribulatus.* holocausta sunt actus religionis ad contestandam Dei excellentiam, contribulatio Spiritus, est actus pœnitentiæ, multò inferior virtus, ac religio. cur ergo pœnitentiam pluris facit quàm sui adorationem? quia nostram salutem pluris quàm suam facit majestatem. Majestatis erat abundare divitiis, nec quidquam repugnat magis majestati quàm infima egestas, & tamen cùm dives esset, propter nos egenus factus est. *pauper Christus factus est, ut nos illius paupertate ditescamus* inquit D. Gregorius Nazianzenus orat. in pascha. *Servi formam accepit, ut nos libertatem recipiamus, descendit ut evehamur, tentatus est, ut vincamus, contentus est, ut nos gloriâ suâ afficiat, mortuus est ut servet, ascendit ut ad se trahat humi provolutos in peccati lapsu.* Majestatis erat non clamare neque extollere vocem foris, clamavit tamen, etsi vates dicat: *non clamabit*, videlicet ad injurias proprias amoliendas; clamabit verò ad Salutis nostræ negotium procurandum. Mandat suprema Majestas Zachariæ prophetæ, ut coronas quàm plurimas ex auro & argento fabricet easque capiti Sacerdotis Summi Jesu, filii Josedech imponat, ut videre est Zachariæ 6. v. 11. cur tot uni coronæ? quia Jesus iste Sacerdos personam Domini Jesu agit, in quo multæ sunt ad coronandos Electos coronæ. Sed cur coronas quas distribuere parat, in

capite potius quàm manibus gestat? quia coronas quas elargitur, ita sibi proprias putat, ac si in suo capite residerent, inquit Sylveira ex D. Hieronymo: *ponuntur coronæ Jesu Filio Josedech Sacerdoti magno, quia nobis proficientibus & reversis ad meliora per singulas virtutes nostras Dominus coronat, imò nobis virtute pœnitentiæ coronatis, Salvator in singulis coronam accipit.*

Coronemus hoc problema facerrimo emblemate, quo Jesum Crucifixum in monte Calvariæ pendentem exhibeo, è cujus vulneribus guttæ theandrici sanguinis velut grana divini seminis profluunt & quidem è dextra manu in petram seu latronem dextrum cum lemmate: *mollescet.* ex vulnere lateris in spinam seu Longinum: *florescet.* ex pedibus in Calvariam Adami sub cruce secus viam jacentis decidunt: *revirescet.* ex manu sinistra in latronem sinistrum exsiliunt, sed à corvis intercipiuntur, ut sine germine exarescant: *non est mea culpa, quòd aret:* Terrâ terra terra audi *sermonem Domini: ecce cecidit semen divini sanguinis in petras Gogothæi montis, & petrae scissæ sunt. cecidit secus viâ in monumenta eorum, quia jam Viatores non sunt, & monumenta aperta sunt, cecidit in spinas, & ecce flores apparuerunt in terra nostra, ipsaque Crucis area in hortum abiit: erat autem in loco, ubi Crucifixus est, hortus* Joan. 19. v. 41. *ò terra terra terra cordis mei, quin & tu germinare, florere, fructificare tandem incipis, postquam toties in te Verbi & Sanguinis divini semen cecidit.*

§. 6.
Emblema,

jer: 22. 29.

PRO-